

O país que importa

Infantil Agustín Fernández Paz pone na pel dunha moza senegalesa chegada a Vigo canda a súa familia

Amulticulturalidade é unha das temáticas que máis rendemento literario está a dar na actualidade nos tex-

tos para nenas e mozos, tornándose nunha moda necesaria polo que ten de educativa (sempre que non rache a maxia da literatura). No ámbito galego, escritores como Fina Casalderrey, Antonio García Teijeiro, Paula Carballeira, María Reimóndez ou Agustín Fernández Paz, xa lle deron formas diversas, abordándoa desde ángulos complementarios. Se n'O centro do labirinto (Xerais, 1997), Fernández Paz ponía de relevo as posibles consecuencias dunha homogeneización cultural e idiomática (recomendábel lectura nestes tempos de falacia lingüística, onde toca resistir), na sua última novela, Lúo do Senegal, a protagonista é a inmigración dende a ollada limpia e intelectante dunha pícara de once anos.

Khoedi,

a súa irmá Naima e a súa

nai Aminata chegan nos comezos

do verán a Vigo, onde Madou, o pai,

leva un tempo establecido. As sensa-

cións que lle produce a nova cidade, coas súas arestas ferintes, mais tamén cos seus lados fascinantes; os

encontros coa comunidade senegalesa que reside ali; e o coñecemento das dificultades que sofre a xente do seu país para acadar estabilidade económica van ser a materia narrativa que a protagonista recolla no seu diario, sempre dirixido á lúa. A narración en primeira persoa combínase cun narrador omnisciente que, cuando aparece, cede a voz de novo á protagonista, o que amosa a vontade de Fernández Paz por achegar naturalidade ao narrado e por trasladalo más directamente ás potenciais lectoras da novela. Este é, sen dúbida, un dos elementos más logrados de Lúo do Senegal: a capacidade do autor para colocarse na pel de Khoedi e da súa familia, para afondar nos seus medos, nas súas inquietezas e nas súas descubertas.

Tras esta ficción hai tamén un evidente esforzo documental que alícerca o seu lado más didáctico (e

Lúa do Senegal.
Agustín
Fernández Paz.
Marina Seoane (il.).
Xerais, 2009.
200 páx. 8,50 euros

haber no adjectivo cando se lle apón a unha obra literaria), pois unha das grandes fiestras que abre a novela é a oportunidade de debruzarse sobre a cultura senegalesa: as lendas, a vestimenta, as linguis e, en xeral, o seu xeito de vida son difundidos a través dunha visión coñadada e respetuosa mais non idílica.

Isto entretécese con marcas de identidade da escrita do autor: un estilo sínxelo que agocha tras si uninxente traballo compositivo, a vontade de inserir na obra escritores xurados no seguimento treito de camiño.

Lúo do Senegal é unha obra di-

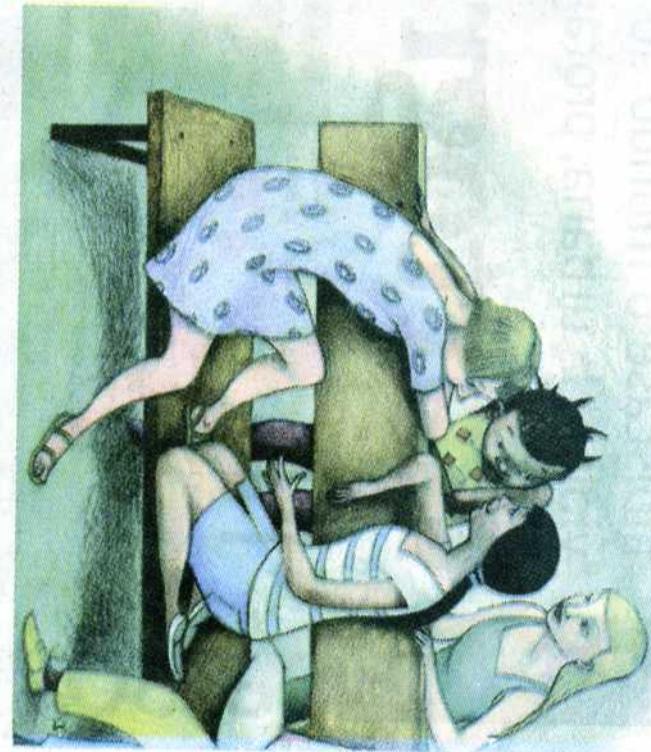
pítulo 14 e a súa explicitación do enriquecemento que sempre achegan os idiomas) e a importancia da memoria histórica, a que nos fai saber de onde vimos para non confundirnos no seguimento treito de camiño.

Lúo do Senegal é unha obra di-

áctica, polo que ten de mostra da

desprotección que senten as persoas que, deixando atrás todos os

(provencial é, neste sentido, o ca-

se venen asentar a Galiza na procura dun horizonte incerto. Ensina respecto á diversidade, relatos seniores, capacidade de adaptación lingüística, reborda sensibilidade e explícita a cruidade á hora de mirar aos "outros". Para volver ensinar que "se cadra o único país que importa de verdade é o que acabamos construíndo coas persoas que queremos".